

Нікому ані слова, або Як розлюбити абрикоси

КУПИТИ

Історія про тих, хто готовий ризикувати заради правди та друзів.

Літні канікули - це час відпочивати, гуляти та спілкуватися з друзями. І в нерозлучної трійці - Андрія, Алінки й Назара - це виходить якнайкраще. Аж тут сталася біда - зник Алінчин вівчарка Рекс. З'ясувалося, що його треба шукати в іншому місті, до того ж у секреті від батьків. І друзі вирушають на пошуки. Чи вийде в них знайти песика і вчасно повернутися додому? Та до чого тут абрикоси?

Чому варто читати:

Цікава детективна історія, у якій зі звичайними дітьми через певні події трапляються насправду карколомні пригоди. У повісті, окрім закрученого сюжету, підіймаються важливі питання дружби, взаємодопомоги та щирості. Чудове читання для тих, хто не любить сумувати.

Книгарозповідає про чесність та дружбу без зайвих прикрас чи романтизації. Тут немає помахів чарівної палички, але є майже фантастична готовність трьох підлітків допомагати одне одному. Навіть, коли проти тебе виступають зовсім не ідеальні дорослі

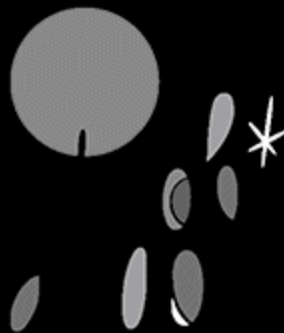
Дмитро Журавель

НІКОМУ АНІ СЛОВА,

або

Як розлюбити
абрикоси

Erin Hunter
Серія «Книжкові мандри»

Ілюстрації *Олени Шкаврон*

Дмитро Журавель
Нікому ані слова, або Як розлюбити абрикоси

© Журавель Д. В., 2021

© Шкаврон О. В., ілюстрації, 2021

© ПП «АССА», 2022

© mrgaser, e-pub, 2021

ISBN 978-617-7877-45-4

Аннотація

Літні канікули — це час відпочивати, гуляти та спілкуватися з друзями. І в нерозлучній трійці — Андрія, Алінки й Назара — це виходить якнайкраще. Аж тут сталася біда: зник Алінчин вівчарка Рекс. З'ясувалося, що його треба шукати в іншому місті, до того ж у секреті від батьків. І друзі вирушають на пошуки. Чи вийде в них знайти песика і вчасно повернутися додому? Та до чого тут абрикоси?

Ця книга належить **Видавництво «АССА»**, м. Харків.

Ми стояли на подвір'ї й не вірили самі собі. Ми це зробили! Я бачив щось подібне тільки в кіно. А тепер це ми — головні герої абсолютно кіношної історії. Таке не часто навіть у пригодницьких книжках вигадують. Хто нам повірить? Та й кому ми про це зможемо розповісти?

Ось Зима, який, певно, вже ніколи не їстиме абрикосів. Ось Алінка, яка плаче і сміється водночас. І якось дивно тремтить усередині — наче вперше забіг у холодне море. У грудях усе стискається, перевертається догори дригом, а тілом бігають мурашки. Цю історію хочеться розповісти всьому світу — геть усім! Крім батьків.

Їм краще про це ніколи не знати.

Розділ 1

Друзі

— Та я тобі кажу: до того будинку ще ніхто з наших не заходив. Але старші всі були і кажуть, що на першому поверсі закинутий комп'ютерний клуб. Ти прикинь, десятки компів. Та ми б усією вулицею грали, якби наважилися перевірити, що і як.

Зима постійно щось вигадував, і щоразу нове. Він чомусь вирішив, що в закинутому будинку поряд із нами був ігровий клуб. І ніби все залишилося там на своїх місцях. Ага. І ніхто ці компи не порозтягав. І світло там є. І купа їжі. Йому б романи писати, а не втягувати нас у чергову халепу.

Насправді Зима — класний пацан. Я вже й не згадаю, як він з'явився в моєму житті. Здається, він завжди був поряд, у будинку навпроти. І завжди був моїм другом. Щоправда, раніше фантазія в нього була спокійніша.

Ми називали Андрія Зимою через його прізвище — Зименко. А ще він народився взимку, за день до Нового року. Він наче був не проти такого прізвиська, хоча ніхто його про те не запитував. Просто так склалося.

Зима жив із батьком, дядьком Колею. Про матір Андрія я ніколи нічого не чув. А розпитувати було якось ніяково. Якщо Зима сам не каже, то чого мені пхати носа... Дядько Коля, чи то пак Микола Сергійович, був веселим і привітним чоловіком. Зима каже, що веселий він через вино, а привітний, бо вихований. Але причини — це ж насправді другорядне. Він любив Андрія. Нехай і трохи суворою любов'ю.

Із Зимою ми навчалися в одному класі. Цьогоріч на перший дзвоник він прийшов у шортах та футболці — заздрили геть усі. Я стояв у білій сорочці та чорних штанях, які, здавалося, поглинули все сонце того дня. Зима був дуже веселий і переконаний, що не отримає на горіхи.

У цьому весь Зима: за будь-якої нагоди робити все так, як йому заманеться. Хитрити, вигадувати, прогулювати й веселитися. Моя

мама впевнена, що це через погане виховання. Я на це завжди кажу одне й те саме: він просто вміє бути щасливим.

Зима був дуже худий. Мав великі... Ні, величезні зелені очі й темне коротке волосся. Улітку батько голив його машинкою майже налісо. А ще все тіло Зими було вкрите родимками. Якось ми вирішили полічити бодай частину з них, і тільки на спині та спереду назбиралося сорок дві штуки. Кажуть, такі люди щасливі. А це лише підтверджує мою теорію про Андрія.

* * *

— Гаразд, не хочеш лізти в той будинок, так і скажи, — вів далі Зима. — Піду завтра вночі сам. І гратиму там до ранку. Потім за лікті себе кусатимеш. Або взагалі Алінку покличу, якщо відірветься від книжок.

Алінка була старша за нас на рік, але ми цього ніколи не помічали — мали її за свою. Таке трапляється: дивишся на людину — і вона твоя. У нас так із Зимою було свого часу...

Вона переїхала до нашого міста два роки тому. Батько — військовий у відставці, мати — лікарка. Алінка жила на нашій вулиці, зовсім близько, але навчалася в іншій школі. Точніше, у ліцеї. Зима інколи через це з неї глузує. Мовляв, у ліцеї вчаться лише зубрили. Але насправді Алінка не така. Гадаю, вона просто подобається Андрієві. А може, я собі навігадував.

Алінка — невисока білявка з волоссям, що ледве торкається пліч. Блакитні очі, чіткі риси обличчя й геть пацаняча вдача. Вона справді полізла б із Зимом до того будинку. Вона смілива. Достоту сміливіша від мене. А може, й від Зими. Це нас і привернуло до неї, коли вона переїхала. Алінка першою підійшла до нас знайомитися, сама простягнула руку.

Щиро кажучи, нам було страшенно цікаво, хто ця нова дівчина на нашій вулиці. Але підійти й запитати, як її звуть, ми не наважувалися — хоробрості бракувало навіть Зимі. А він, між іншим, колись поцупив у батька цигарки, щоб за них старші хлопці дали йому на годину свій мопед. Отаке Зима устругнув.

Перші тижні ми тільки віталися та раз чи двічі каталися разом на роверах. Нам треба було звикнути до третьої людини: ми завжди гуляли вдвох, аж тут нас стало троє. Утім, за рік уже здавалося, що

Алінка, як і Андрій, були в моєму житті завжди. Разом із її батьком ми їздили на море, ба навіть училися кермувати автівкою. Але моїм батькам, напевно, про це краще не знати.

У Степана Ілліча був Рекс — вівчарка, що її Алініному батькові торік подарували на ювілей. Нам він страшенно подобався. Алінка інколи навіть ревнувала. Рекс таки класний пес, хіба що занадто добрий. Дядько Степан завжди зауважував, що колись це йому вийде боком. Бо доброту, казав він, мало хто цінує. Поготів у собак. Та ще й у вівчарок.

Спочатку Алінка мріяла стати чи то інженеркою, чи то архітекторкою, я вже не пам'ятаю. Та, мабуть, і не варто таке в голові тримати, бо за якийсь час вона запевняла, що викладатиме хімію. Через це Зима весь рік називав її божевільною, а я лише намагався зрозуміти: як ту хімію взагалі можна любити? І хто ті люди, які за власним бажанням обирають цей фах?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Розділ 2

Здається, у нас проблеми

Літо збігало надто швидко, а хотілося, щоб воно тривало довше. Бо то була чудова пора. Ми проводили час утрюх і розлучалися, лише коли їздили до родичів, відпочивали з родиною чи просто хотіли побути наодинці. Таких днів було небагато, але подеколи навіть найкращі друзі мають відпочивати одне від одного. Тоді починаєш цінувати зустрічі ще більше. А ще ж устигаєш назбирати нових історій... Або повтикати в телефоні. Щось таки встигаєш.

Для мене це був саме такий день. День лінощів, морозива в ліжку, ігор на комп'ютері та фільмів про перегони. Я спланував усе ідеально, зранку сховався із мамою в супермаркет, допоміг розібрати пакети й оголосив свою кімнату територією з обмеженим доступом. Усе складалося ідеально, допоки не задзвонив мій телефон.

— Алло, немає часу пояснювати, просто збирайся, мені непереливки.

Я вперше почув, щоб Зима був розгублений і водночас засмучений. Він ніколи не телефонував, лише писав повідомлення. І ніколи не ділився проблемами, здавалося, в Андрія просто їх не було. Але цього разу щось сталося. Щось серйозне й неочікуване.

За десять хвилин Зима вже сидів на сходинках під хвірткою. Він вчепився руками за голову й нервово похитувався з боку на бік.

— Нарешті! Я тут уже вічність чекаю! Назаре! Мене Алінка вб'є, просто вб'є! А потім її тато мене вб'є. А потім мій тато вб'є. І я не знаю, що з цього найстрашніше.

— За що тебе хтось убиватиме? Що сталося?

— Назаре, я не хотів, розумієш? Він просто побіг і зник, я все обдивився, всюди оббігав, потім на ровері прочесав увесь наш район. Алінка мені цього не пробачить.

— Зимо, ти нормально можеш пояснити?

— Рекс зник.

— Тобто — як зник?

— Я лише на хвилюку відстібнув повідок...

На цих словах я вже сидів поруч із Зимою і так само похитувався з боку на бік. Загубити Рекса — це, мабуть, найбільше лихо, яке могло трапитися з будь-ким із нас. Батьки Алінки інколи дозволяли нам брати собаку із собою. Але дядько Степан завжди попереджав, що відпускати його з повідка не можна, бо він ще замалий і не всі команди виконує.

Якось Рекс уже губився. Щоправда, втік він недалеко — проліз крізь отвір у сусідському паркані й забіг до курника. Наступного дня Степан Ілліч купував сорок нових курчат, а ще величезний торт, щоб старенька буркотлива Нонна Михайлівна його пробачила. Цього ж разу батьки Аліни дозволили Зимі погуляти з Рексом наодинці, бо, як пояснив Андрій, у них трапилося щось суперважливе. Алінка ж пішла до репетиторки з англійської. А тут він на поріг...

Ми не могли збагнути, що нам тепер робити.

— Якого біса ти взагалі його відпустив? Він же дурний. Щойно відчує свободу, летить абикуди!

— Якби я хотів вислуховувати нотації, я б зателефонував не тобі, — різко обірвав мене Зима.

— Добре, вибач. Батькові говорив? Він міг би щось підказати.

— Тато вб'є мене раніше за Алінку. Тим паче, якщо дізнається, скільки коштує вівчарка. Назаре, ти реально не розумієш, що, крім тебе, мені нема кому це розповісти? За дві години я маю повернути Рекса, а його немає! Просто немає. Що мені казати дядькові Степану? Як потім Алінці в очі дивитися? Я, може, хотів її в кіно покликати... Ну, тебе теж, але і її.

— То думаймо!

— А що тут думати? Треба йти і зізнаватися. Ходімо вдвох. Назаре, мене самого туди ноги не несуть.

— Іди за ровером, я витягну свій. Треба ще пошукати.

Розділ 3

Усі — на пошуки

Ми шукали Рекса вже понад годину. Заїжджали в провулки, де ніколи раніше не бували, розпитували в людей, удивлялися в сліди собачих лап під ногами. Коли б ми бодай знали, які вони, ті відбитки Рекса, то, можливо, це нам і допомогло б. Але ми просто заспокоювали себе, вдивляючись у собачі сліди. Вірили, що натрапимо на нього. А потім знову поверталися до реальності.

Проблема Зими стала і моєю проблемою. Адже я знав про все й нічого не сказав Алінці. Не написав їй есемеску, не зателефонував. Я прийняв правила гри — став співучасником. Якоїсь миті мені навіть здалося, що Рекса загубив я. Так буває в дружбі, напевно. Мені було страшно, але я не казав цього Андрієві. Навряд чи мені було гірше, аніж йому.

Декілька разів нам здавалося, що ми помітили Рекса. Але щоразу надія була марна.

— Знаєш, Назаре, цей день так класно починався. — Зима кинув ровер на землю та сів біля нього. — Я хотів покликати Алінку в кіно, попросив у тата грошей, дізнався про сеанси. Навіть домовився із сусідом, щоб він нас забрав і відвіз додому. А зараз я шукаю її собаку і не уявляю, як подивлюся їй в очі.

— У нас ще є шанс. Я читав, що собаки можуть самі знайти дорогу додому.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Ця книга належить **Видавництво «АССА»**, м. Харків.

КУПИТИ